

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

9. novembrī

Viens no jautājumiem, kurus man uzdod novembra vēsums un arvien spēcīgākā tumsa man apkārt, ir par iekšēju balansu, saskaņu, harmoniju. Kā mana dvēsele pieredz šo laiku? Vai pietiekoši pievēršu uzmanību savām izjūtām, savam ķermenim, vai manī šobrīd sevi pauž mans patiesais Es, vai arī tajā vietu sev cenšas iekarot daļas no esības, kas nav mana, un, kas nesaskan ar man Radītāja doto būtību? Vai atrodu laiku ieklausīties sevī, brīdi iekšējai pauzei? Gada noslēguma daļā, kad daudzi no mums gribēs paspēt, varbūt, sasteigt iekavēto, ir nepieciešama šāda ieklausīšanās sevī, pauze, brīdis mieram. Tikai tā es varu uzņemt nepieciešamo dvēselei. Tādēļ tikai dabiski ir jau tagad paskatīties atpakaļ un pavaicāt sev: “ko esmu šajā gadā veicis, ko esmu mainījis, kā esmu šajā gadā pats mainījies?”

Viens no nopietnākajiem iemesliem, kādēļ šobrīd daudzi jūtamies iestrēguši, noguruši, iztukšoti, ir tas, ka arī ārējo ierobežojumu laikā neesam spējuši īsti saprast ne to, kas notiek mūsos, ne to, kas notiek ap mums. Tā ir situācija, kurā daudzi arvien tiecas pēc kā tāda, kas neko jēgpilnu un palīdzošu tiem nesniedz. Tev šķiet, ka iedomātā vajadzība ir nepieciešama vēl un vēl, jo varbūt beidzot kaut kas mainīsies. Bet tā nenotiek... Tomēr, ja spēj iekšēji apstādināt savu iekšējo pakļautību apkārtējam haosam un atvērti un svaigi reflektēt par to, kas notiek ar tevi pašu un ap tevi, tikai tad tavas izvēles un lēmumi mainās, jo tā ir vienīgā iespēja fokusēt savu enerģiju uz to, kas tev patiešām ir svarīgs.

Daba šobrīd rāda, kā atbrīvoties, kā atlaist aizejošo. Tevī tas var iedvesmot jautājumu: “no kā ir jāatraisās man, kas manī ir noslēdzies, beidzies? Vai tam ļauju notikt?”

Šobrīd dabā pieredzam skaudrāku laiku, kas, savukārt, liek arī domāt, kur rast patvērumu – visdažādākajās krīžu situācijās. Dažkārt tieši aukstums un līdzīgas ne-komfortablas izjūtas liek izrauties no realitātes nolieguma vai vienaldzības. Varbūt tieši tie ir brīži, kad vari atvērt savu dvēseli un beidzot būt patiess. Un varbūt tieši par to jābūt pateicīgam, jo tad tu saproti, ka, lai vai kā, bet Dievs tevi dzird.

Šajā, ilgo nakšu laikā tu arī vari veltīt vairāk laika iekšējam klusumam, meditācijai. Kopā ar āra vēsumu tas var tevī raisīt jaunas domas, izjūtas, emocijas. Tā šis, dabas dzīvības iemigšanas laiks tevī pašā var būt jaunas pamošanās brīdis. Saņem to, ko tas tev piedāvā! Izbaudi vēso gaisu, agro tumsu, nu jau pelēkās krāsas, izbaudi nojautu par to, kas nāk, bet vēl nav fiziskām maņām atklāts!